

Anu Kaal – õbluke Öökuninganna sai primadonnaks

03.11.2015

<http://www.parnupostimees.ee/3383815/anu-kaal-obluke-ookuninganna-sai-primadonnaks>

Juba üliõpilasena laulis Anu Kaal rolli, millega teised lõpetavad – Öökuningannat. Öökuninganna tuli Anule juhuslikult, aga mitte ootamatult. Iga noor laulja kuulab hoolega kangelannade aariaid ja unistab neid laulda.

Konservatooriumis õppimise ajal kehastas Kaal Paul Mägi lavastuses “Võluflööt” ooperikooris ühte kolmest poisikesest, kes lasti liftiga “lavataevast” alla. Ühel öhtul pidi plaani kohaselt olema Estonias jälle “Võluflööt”, aga Öökuninganna osatäitja Paula Padrik haigestus.

Noor üliõpilane Anu visati vette – ujud või upud, aga etendust ära jätta ei saa. Anu Kaalu nimi kirjutati pliiatsiga kavalehele. Ent noor nägu ei andnud kuidagi võimukat Öökuningannat välja. “Ei saanud ma kurjaks, olin roheline. Mulle kleebiti valenina ja tehti karaktergrimm, mis mind aga eriti ei aidanud. Öökuningannana värisesin laval. Mõningase kindlustunde andis kuum kohv, mille üks kooriartist lava taha tõi,” meenutab ta.

Laval tundus Anu Kaal esialgu kandilisena: ta kõndis seal sama hoogsalt ja poisilikult nagu alpinistina mägesid vallutades. Ja just sellisena meeldis ta Paul Mägile.

“Rigoletto” Gilda osa võttis Anu Kaal 1968. aastal konservatooriumist diplomitööna vokaalselt valmis kujul kaasa ja hakkas seda tegema minimaalsete lavakogemustega, kuid juba tähelepanu äratavalt. Tema partnerid laval olid parimas loomeperioodis Georg Ots Rigolettona ja Hendrik Krumm Hertsogina, see tähendab, et rohkem vedada ei saanudki. “Juba proovisaalis tekkis meil Georg Otsaga hea kontakt, ehkki mina olin algaja ja tema Nõukogude Liidu rahvakunstnik. Ta parandas kogu aeg minu vigu, tegi märkusi intonatsiooni ja diktsiooni kohta, aga mitte kunagi teiste kuuldes, ütles hiljem vaikselt,” mäletab Anu.

Anul on olnud elus teisigi riskantseid hüppeid ja ettevõtmisi, nagu näiteks Pipi Pikksukk, millega ta vabastas end vaid nutvatest ja lõpuks surevate primadonnade osadest. “Kui mõnus oli kuulata saalis laste naeru. Sel ajal oli mul kodus viieaastane tütar Teele. Nii ei teagi, kes Pipi seiklustest rohkem naerda sai, kas ema või tütar,” muheleb Anu.

Kui tol ajal mõnele teatraalile oleks öeldud, et seal läheb primadonna, vaevalt keegi seda kohe uskuma oleks jäänud. Hapras, lihtsas, lausa tütarlapselikus naisel justkui ei saanud olla primadonna peidus.

1976. aastal kutsuti Anu Kaal esimest korda laulma Moskva Suurde teatrisse. Valvelauas peeti ta kinni. “Tütarlaps, kuhu te lähete?” – “Lavale.” Valveametnik kergitas kulmu. Anu Kaal lõi lahti dokumendi, mis tõestas, et ta võib lavale minna. Seekord läks ta “La traviata” Violetana.

Teinekord saabus külaline, kuulus tenor Moskva Suurest teatrist Estoniasse “La traviata” Alfredot laulma. Maestro Eri Klas leppis kokku proovi hommikul, kuid külaline kurtis rongi pealt maha astudes, et ei tunne end hästi.

“Tegin ettepaneku, et saame enne etendust kokku, ja kutsusin ka Anu välja,” mäletab Klas kohtumist, mis kujunes üksjagu koomiliseks. “Anu oli minu kabinetis, kui külaline tuli, mantel seljas, kaabu peas, ja küsis: “Kas see lauljanna tuleb ka, kes Violettat laulab?” Vastasin, et ta on siinsamas. Järgnes uus küsimus. “Kas sa itaalia keeles oskad laulda?” Anu vastas, et võib küll.”

Eri Klasile jäi mulje, et külalistenor surub meie “värvukese” kohe vastu seinale. Kuid kui Anu laulma hakkas, võttis tenor kaabu peast, mantli seljast ja lõpuks viskas pintsakugi ära. Ta nägi, et ees seisab etendus võrdväärse partneriga.

1985. aastal laulis Anu Kaal Estonia laval 100. korda “La traviata”.